

בפתח הגיליון נסקור בקצרה את המאמרים הרואים בו אור:

המאמר המרכזי בגיליון הוא מאמרו של צ' ארליך, הדן בהרחבה וביסודיות בפרשיות השבת הרבות שבתורה ובחלק מפרשיות השבת שבנביאים. הכותב מצביע על ארבעה צדדים שונים של השבת הבאים לידי ביטוי בפרשיות השונות: שבת בראשית, שבת קדושת ישראל, שבת מנוחה חברתית ושבת יציאת מצרים לשם ה'. יש פרשיות שמשקף בהן רק אחד מארבעת הצדדים האלה, ויש פרשיות שניכר בהן שילוב של כמה צדדים. אגב הדיון במצוות השבת נידונים גם המבנה של כמה פרשיות והקו הרעיוני השולט בהן.

נ' לוי עוסק במבנה ובמספרים בשמ"א י"ז. לדעתו, מבנים ספרותיים אלה מצביעים על ייעודו של דוד ומבליטים אותם.

ח' גפני מצביע על קווי דמיון ספרותיים בין סיפור מלכות שלמה ומפלתה לסיפור שעבוד מצרים ומפלת מצרים. לדעתו, הדבר מצביע על כך שסיבת מפלתה של מלכות שלמה וחטאיה, דומים לחטאיה של מצרים בשעבוד ישראל.

י' שדיאל דן במגילת אסתר ובמקבילות שבינה לבין סיפור יוסף (נושא שכבר נדון בפרשנות ובמחקר). הכותב מתמקד בעיקר בחסרונו של שם שמים במגילה מתוך הקבלה ניוודית לסיפור יוסף, והוא מנתח את משמעותו.

ר' אחיטוב בוחן את התפילה במקרא. לדעתו, התפילה במקרא בעיקרה אינה מיועדת לכל אדם באשר הוא, אלא לנביא או לאדם הנמצא במקום המקדש. הכותב דן גם בחריגים מכלל זה.

ובמדור תגובות: בהמשך לזוויכוח שהתעורר בעקבות מאמרו של י' מדן 'מגילת בת שבע' (מגדים יח-ט), ר' רביב מגיבה על דברי א' וולפיש במגדים כח, וא' וולפיש משיב על דבריה. לדעתה, אין להקל ראש באסכולת הפרשנות הבתר סטרוקטוראלית, וודאי שפרשנות כזו, שמטרתה להשיג הישגים חינוכיים היא פרשנות קבילה. א' וולפיש סבור שדרך כזאת סובלת מקלות יתרה, ויש להיזהר בה.

א' סימון מגיב על מאמרו של ד' הנשקה 'למשמעותו של ספר יונה', וד' הנשקה משיב על דבריו.

המערכת